

บทแปล: บทที่สิบเอ็ด — การเปิดเผยสัจธรรม (REVEALING THE TRUTH)

พระพุทธเจ้าได้เสด็จออกเดินทางเพื่อตามหาอาจารย์เก่าของพระองค์คือ อาฬารดาบสและอุททกดาบส เพื่อจะแบ่งปันความรู้ที่ค้นพบใหม่กับพวกเขา แต่เมื่อทรงทราบว่าท่านทั้งสองได้สิ้นชีวิตแล้ว พระองค์จึงมุ่งหน้าไปยังเมืองพาราณสี เพื่อตามหาดาบสทั้งห้ารูปที่เพิ่งทอดทิ้งพระองค์ไปไม่นาน

ระหว่างทาง พระองค์ทรงพบกับนักบวชชีเปลือย (Jain monk) คนหนึ่งชื่อ อุปกา ซึ่งรู้สึกประทับใจในรูปลักษณ์ที่ "บริสุทธิ์และผุดผ่อง" ของพระวรกายของพระพุทธเจ้า อุปกาจึงทูลถามพระองค์ว่า ใครเป็นพระอาจารย์ของพระองค์ที่พระองค์ได้ละทิ้งโลกไป พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่า พระองค์ไม่มีพระอาจารย์ และไม่มีใครเทียบเท่าพระองค์ได้ โดยตรัสว่า "เราเป็นสัพพัญญูผู้ตรัสรู้แล้วแต่เพียงผู้เดียว เราได้ชัยชนะเหนือความร้อนรุ่มทั้งปวง ได้บรรลุถึงนิโรธ (Niroana หรือ นิพพาน) แล้ว"

อุปกาถามว่าพระองค์กำลังจะเสด็จไปที่ไหน พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่า พระองค์จะเสด็จไป "มออบแสงสว่าง แก่ผู้ที่ถูกปกคลุมด้วยความมืดมิด" อุปกาแสดงความไม่เชื่อ (Skeptical) โดยกล่าวว่า "นั่นอาจจะเป็นไปได้" จากนั้นก็ส่ายศีรษะ เดินหันหลังและไปในทิศทางตรงกันข้าม ดังนั้น บุคคลแรกที่ได้พบพระพุทธเจ้าจึงปฏิเสธพระองค์

ที่ ปาอิสิปตนมฤคทายวัน (Isipatana, ปัจจุบันคือ ธัมเมกขสถูป หรือ Dhamek) ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองพาราณสีไปทางเหนือสามไมล์ พระพุทธเจ้าทรงได้พบกับดาบสทั้งห้ารูปซึ่งเคยเป็นสหายเก่าของพระองค์ สิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปนั้นถูกเล่าโดยพระพุทธเจ้าเองในพระธรรมเทศนาบทหนึ่ง

บทแปล: การเปิดเผยสัจธรรม (REVEALING THE TRUTH) (ต่อ)

ในพระธรรมเทศนาบทต่าง ๆ ดาบสทั้งห้ารูปที่เห็นว่าสิทธัตถะโคตมะได้ละทิ้งชีวิตที่ทรมาณตนเพื่อมาดำเนินชีวิตที่อุดมสมบูรณ์ จึง ปฏิเสธที่จะทักทายพระองค์ด้วยความเคารพ พวกเขาตกลงกันในหมู่คณะว่า จะไม่ลุกขึ้นยืนต้อนรับ หรือแสดงความเคารพใด ๆ แต่จะยอมให้พระองค์นั่งลงได้หากพระองค์ต้องการ

อย่างไรก็ตาม โกณฑัญญะ หนึ่งในดาบสทั้งห้า ได้สังเกตเห็นบางสิ่งที่พิเศษในชายผู้นี้ที่พวกเขารู้จักในชื่อ สิทธัตถะโคตมะ และได้ทักทายพระองค์ด้วยชื่อ และเรียกว่า "สหาย" พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่าการทักทายด้วยรูปแบบนี้ไม่เหมาะสม เพราะพระองค์เป็น พระอรหันต์ (arahant) ผู้ตรัสรู้โดยสมบูรณ์แล้ว ผู้ซึ่งนำมาซึ่งความรอดแก่โลก และควรได้รับการปฏิบัติด้วยความเคารพเช่นเดียวกับที่ถูกแสดงต่อบิดาของตน

พระองค์ทรงทำให้ดาบสเหล่านั้นเชื่อว่า พระองค์ไม่ได้หันกลับไปใช้ชีวิตที่ฟุ่มเฟือย พระองค์ตรัสบอกพวกเขาว่า ในการตรัสรู้ครั้งล่าสุดนี้ พระองค์ได้เรียนรู้วิถีกำจัดความทุกข์และความเศร้าโศก และเรียนรู้วิธีบรรลุถึงความสงบสูงสุด และพระองค์สามารถสอนพวกเขาถึงวิถีปฏิบัติเช่นนั้นได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว พระพุทธเจ้าจึงได้แสดง พระธรรมเทศนาครั้งแรก ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร (The Turning of the Wheel of the Law) ซึ่งมีความหมายตามตัวอักษรว่า: การหมุนวงล้อราชรถแห่งธรรม อันเป็นอาณาจักรสากลแห่งความจริงและความชอบธรรม

(ในพุทธศิลป์ "วงล้อ" (Wheel) มักถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของ พระธรรม (Dhamma) ในพระธรรมเทศนาครั้งแรกนี้ พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงหลักการพื้นฐานของพระธรรม ตามที่ได้เปิดเผยแก่พระองค์ในการตรัสรู้ของพระองค์ พระดำรัสของพระองค์คือบทสรุปที่สำคัญของพระธรรม)

[เชิงอรรถที่ 10] พระธรรมเทศนาครั้งแรกนี้มีการเฉลิมฉลองโดยชาวพุทธในวัน อาสาฬหบูชา (Asalha Bucha) ซึ่งเป็นวันเพ็ญเดือนแปดทางจันทรคติ จึงสันนิษฐานว่าพระพุทธเจ้าได้แสดงพระธรรมเทศนาที่เปลี่ยนโลกครั้งประวัติศาสตร์นี้แก่ดาบสทั้งหลายเป็นเวลาสองเดือนทางจันทรคติหลังจากที่พระองค์ตรัสรู้ จบเนื้อหาที่ได้ถูกอัปโหลดมาทั้งหมดนี้แล้วครับ!

นี่เป็นการจบเรื่องราวของการแสวงหาและการเปิดเผยสัจธรรมของพระพุทธเจ้าอย่างเป็นทางการครับ ผมได้แปลเนื้อหาทั้งหมดที่คุณส่งมาให้แล้วนะครับ

บทแปล: การสอนความจริง (TEACHING THE TRUTH)

พระพุทธเจ้าได้ทรงแต่งตั้งบุคคลให้เป็นผู้นำของ พระสงฆ์ (Sangha) (เป็นที่สันนิษฐานว่าการตรัสรู้ได้มาถึง พระสารีบุตร (Sariputta) และ พระโมคคัลลานะ (Mogallana) อย่างรวดเร็ว — เช่นเดียวกับที่เกิดขึ้นกับผู้อื่นที่ได้รับคำสั่งสอนโดยตรงจากพระพุทธเจ้า — ซึ่งเป็นผลมาจากไม่เพียงแต่อิทธิพลอันทรงพลังของพระพุทธเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นผลจาก "ความสมบูรณ์พร้อม" ที่พวกเขาได้บ่มเพาะมาแล้วในอดีตชาติ พระพุทธเจ้าทรงตระหนักดีว่า ไม่ใช่ทุกคนที่พร้อมบรรลุการตรัสรู้ได้ในทันที ความไม่สมบูรณ์พร้อมของพวกเขา ซึ่งเป็นผลมาจากกรรม อาจทำให้ต้องใช้เวลาอีกหลายช่วงชีวิตในการอุทิศตนอย่างแรงกล้าต่อเส้นทางแห่งการชำระกิเลส) เหตุการณ์สำคัญที่สุดของการสร้างพระสงฆ์หลังจากนั้นไม่นาน คือการจัดตั้ง พระวินัย (Vinaya) ซึ่งเป็นกฎระเบียบวินัยสำหรับคณะสงฆ์ ซึ่งรวมถึงบทบัญญัติสำหรับพระภิกษุที่เรียกว่า

พระปาฏิโมกข์ (Patimokkha) §1\$ จำนวนของบทบัญญัติที่ถูกกำหนดในครั้งแรกนั้นไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด แต่เมื่อมีการบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ได้ปรากฏว่ามีจำนวน สองร้อยยี่สิบเจ็ดข้อ ซึ่งครอบคลุมทุกแง่มุมของการประพฤติปฏิบัติของพระภิกษุ (บทที่ 21) ในช่วงเวลานี้เอง ที่ความกระตือรือร้นในการเผยแผ่พระธรรมของพระพุทธเจ้าและคำสอนของพระองค์ไม่ได้เป็นสากล ยังมีผู้คนบางกลุ่มที่ไม่พอใจต่อนิยามของพระองค์ และการที่ผู้คนจำนวนมากหันมานับถือตามความเชื่อของพระองค์ พวกเขากล่าวหาพระพุทธเจ้าว่าเป็นผู้ที่ก่อให้เกิด "การเป็นหม้าย" (เมื่อสามีออกบวช), "การส่งเสริมให้ไม่ต้องการมีบุตร" และพวกเขาล้อเลียนและดูถูกพระองค์ที่ต้องทรงออกบิณฑบาตเพื่อยังชีพพระพุทธเจ้าทรงแนะนำพระภิกษุของพระองค์ว่า ไม่ให้โต้เถียงกับฝ่ายตรงข้าม แต่ให้บอกพวกเขาอย่างเรียบง่ายถึง...(เนื้อหาสั้นสุดลงตรงนี้) [เชิงอรรถที่ 1] การสวดพระปาฏิโมกข์โดยมีพระอรหันต์ 1,250 องค์ เป็นการระลึกถึงโดยชาวพุทธในวันเพ็ญเดือนสามทางจันทรคติ วันศักราชนี้เป็นที่รู้จักกันในชื่อ มาฆบูชา (Makha Bucha) เนื้อหาในหน้าสุดท้ายนี้สรุปเรื่องราวการเผยแผ่พระธรรม, การตั้งพระสงฆ์, และการเริ่มต้นของพระวินัยครับ

บทแปล: บทที่สิบสาม — การกลับมาพบครอบครัว (REUNION WITH HIS FAMILY)

เมื่อพระเจ้าสุทโธทนะ พระบิดาของพระพุทธเจ้า ทรงทราบถึงกิตติศัพท์ของพระโอรส จึงได้ส่งผู้สื่อสารไปทูลเชิญให้พระพุทธเจ้าเสด็จกลับมาเยือน พระพุทธเจ้าได้ทรงทำตามทีพระบิดาทูลขอ และการเสด็จกลับมาของพระองค์ได้เกิดเหตุการณ์อัศจรรย์หลายครั้ง

การกระทำแรก ๆ ในการเสด็จกลับของพระองค์ คือการแสดง พระธรรมเทศนา แก่พระบิดาและเหล่าข้าราชการบริพารในราชสำนัก คำตรัสของพระองค์ได้รับความโปรดปรานจากผู้ที่สามารถรับฟัง แต่ประชาชนที่อยู่ในเมืองนอกพระราชวังยังคง ไม่เชื่อและเพิกเฉย พวกเขาหึงหวงเกินกว่าจะแสดงความเคารพต่ออดีตเจ้าชายสิทธัตถะโคตมะ

ตามตำนานเล่าว่า พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงเสด็จขึ้นไปในอากาศหลายฟุต และทรงแสดง "ยมกปาฏิหาริย์" (Miracle of the Pairs) โดยการทำให้เปลวไฟพุ่งออกมาจากพระวรกายส่วนบน และสายน้ำพุ่งออกมาจากพระวรกายส่วนล่าง จากนั้นพระองค์ทรงสลับให้เปลวไฟพุ่งออกมาจากพระวรกายส่วนล่าง และสายน้ำพุ่งออกมาจากส่วนบน แล้วจึงสร้างเปลวไฟและสายน้ำออกมาหลายรูปแบบ ไม่มีใครที่ได้เห็นปาฏิหาริย์

เหล่านี้ยังคงสงสัยได้อีกต่อไป ดังนั้น ในครั้งที่สาม พระเจ้าสุทโธทนะจึงทรงถวายความเคารพต่อพระองค์ เช่นเดียวกับชาวเมืองทุกคน

เช้าวันรุ่งขึ้น พระพุทธเจ้าและคณะสงฆ์ที่ติดตามพระองค์ได้ออกเดินบิณฑบาตตามประเพณี โดยเดินจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่งพร้อมกับบาตร เพื่อขอรับอาหาร เมื่อทรงทราบเรื่องนี้...

(เนื้อหาในหน้ากระดาษสิ้นสุดลงตรงนี้)

เนื้อหาต่อไปน่าจะกล่าวถึงปฏิกิริยาของพระบิดาต่อการบิณฑบาตของพระพุทธเจ้าครับ

บทแปล: บทที่สิบห้า — ช่วงบั้นปลายพระชนม์ชีพ (LATER YEARS)

ไม่มีการบันทึกเหตุการณ์ตามลำดับเวลาที่แน่นอนของช่วงชีวิตของพระพุทธเจ้า แต่มีเหตุการณ์สำคัญหลายเรื่อง ทั้งที่เป็นตำนานและความจริง บางเรื่องระบุวันเวลาได้และบางเรื่องไม่ได้ ซึ่งถูกเล่าไว้ในพระสูตร (discourses), อรรถกถา (commentaries), และชีวประวัติ (biographies) ต่าง ๆ

เมื่อพระพุทธเจ้ามีพระชนมายุสี่สิบพรรษา และประทับอยู่ที่มหาวันาราม (Mahavana grove) ใกล้เมืองเวสาลี พระองค์ทรงทราบข่าวว่าพระบิดา พระเจ้าสุทโธทนะ กำลังจะเสด็จสวรรคต พระองค์ได้เสด็จไปเข้าเฝ้าพระบิดาถึงข้างเตียง โดยมีพระนันทะ (Nanda) และพระราหุล (Rahula) โดยเสด็จด้วย พระองค์ "เหาะไปในอากาศ" ถึงที่ประทับของพระบิดา ทรงปลอบโยนพระองค์ด้วยพระธรรม ทรงประทับอยู่จนกระทั่งพระบิดาได้บรรลุมงคลนิพพาน และทรงประกอบพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพอย่างเป็นทางการ

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ศากยวงศ์ (Sakhyas) ที่มีพระเจ้าสุทโธทนะทรงปกครองอยู่ และ โกลิยวงศ์ (Koliyas) ที่มี พระเจ้าสุปปพุทธะ (Suppabuddha ซึ่งเป็นพระบิดาของพระนางยโสธรา) ทรงปกครองอยู่ ได้เกิดการวิวาทอย่างรุนแรงเรื่องสิทธิในการใช้น้ำเพื่อการชลประทานจากแม่น้ำที่ใช้เป็นพรมแดนระหว่างสองแคว้น การปะทะกันด้วยอาวุธถูกยับยั้งได้ก็ด้วย การห้ามปรามอันเปี่ยมด้วยวาทศิลป์ ของพระพุทธเจ้า พระองค์ตรัสแก่ทั้งสองฝ่ายว่า เลือดเนื้อของญาติพี่น้องนั้นมีค่ามากกว่าน้ำในแม่น้ำ และไม่ควรเสี่ยงที่จะทำสงคราม พระองค์ทรงชักจูงให้พวกเขาประนีประนอมกันด้วยความพอใจ และทรงทำให้พวกเขาคืนดีกันได้ในที่สุด

ผมได้แปลไฟล์ที่คุณส่งมาทั้งหมดเรียบร้อยแล้วครับ เป็นเรื่องราวของพุทธประวัติที่น่าสนใจตั้งแต่การออกผนวชจนถึงช่วงบั้นปลายพระชนม์ชีพ

บทแปล: ช่วงบั้นปลายพระชนม์ชีพ (LATER YEARS) (ต่อ)...

ดูเหมือนจะทรงเสียพระทัยที่ทรงอนุญาตให้สตรีบวช โดยตรัสกับพระอานนท์ว่า หากไม่ทรงอนุญาตให้สตรีบวช พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าก็จะดำรงอยู่เป็นเวลาอีกนับ หนึ่งพันปี แต่ตอนนี้จะเหลือเพียง ห้าร้อยปี เท่านั้น อย่างไรก็ตาม หลายศตวรรษต่อมา เมื่อตระหนักถึงสิ่งนี้ นักประวัติศาสตร์และนักวิชาการผู้ตีความใหม่ได้บันทึกว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า [พระธรรมจะดำรงอยู่] "หนึ่งหมื่น" และ "ห้าพันปี" แทนที่จะเป็น "หนึ่งพันปี" และ "ห้าร้อยปี" พระนางยโสธรา พระชายาของพระพุทธเจ้า ได้ทรงผนวชเข้าสู่คณะสงฆ์พร้อมกับพระนาง มหาปชาบดีโคตมี (Prajapati) ผู้เป็นพระมาตุจฉา (ป้า/น้า) ของพระพุทธเจ้า ในเวลาอันสั้น มีสตรีจำนวนเจ็ดสิบคนได้รับการอุปสมบทเป็นภิกษุณี และมีอีกสี่ร้อยสามสิบคนเข้ารับการบวชในภายหลัง ภิกษุณีที่มีชื่อเสียงที่สุดในกลุ่มนี้คือ พระเขมา (KHEMA) ภรรยาของพระเจ้าพิมพิสาร และสตรีผู้หนึ่งชื่อ พระกิสากุตมี (Kisa Gotami) ซึ่งปรากฏในพระสูตรในนิทานเปรียบเทียบเรื่องเมล็ดผักกาด (บรรยายไว้ในบทที่ 16) ในฐานะที่เป็นบทนำสู่เรื่องราวการเสด็จเยี่ยมพระมารดาของพระพุทธเจ้าบนสวรรค์: พุทธศาสนาทระหนักว่ามนุษย์ที่มี กรรม (karma) ที่ดีเป็นพิเศษสามารถเกิดใหม่เป็น เทวดา (devas) และมีชีวิตอยู่ในสวรรค์ได้ แต่พวกเขาก็ยังไม่บรรลุถึง พระนิพพาน (nirvana) ซึ่งจะไม่มีการเกิดใหม่อีกในอนาคต พวกเขายังคงตกอยู่ภายใต้ ทุกข์ (dukkha) และ อนิจจา (anicca) (ความไม่เที่ยง) ซึ่งถูกผูกมัดอยู่กับวงจรแห่งชีวิต สังสารวัฏ (samsara) — คือการตาย, การเกิดใหม่, ความตาย, และการเกิดใหม่อีกครั้งในปีที่เจ็ดแห่งการเผยแผ่พระธรรมของพระองค์ พระพุทธเจ้าได้เสด็จไปเยี่ยมพระมารดาของพระองค์ใน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ (Tavatimsa) ^{๕๒} ซึ่งพระมารดาได้เสด็จสวรรคตหลังจากการประสูติของพระพุทธเจ้าไปได้เจ็ดวัน และได้จุติเป็นเทวดา ร่วมกับพระมารดาของพระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ พระองค์ทรงประทับอยู่ที่นั่นตลอดช่วงฤดูฝนเป็นเวลาสามเดือน โดยทรงแสดง พระธรรม (Dhamma) แก่พระมารดาและเหล่า...^{๕๓} สวรรค์ชั้นสามสิบสาม, ดาวดึงส์ (ภาษาบาลี)

เนื้อหาในตอนนี้เป็นการสรุปการสร้างภิกษุณีสงฆ์และปาฏิหาริย์ที่สำคัญอีกครั้งคือการเสด็จขึ้นโปรดพระมารดาบนสวรรค์ครับ

บทแปล: ช่วงบั้นปลายพระชนม์ชีพ (LATER YEARS) (ต่อ)

...อรรถกถา (commentaries) บทหนึ่งกล่าวว่า แผ่นดินได้แยกออกและกลืนกินนางจิณฺจาลงสู่ขุมนรก ส่วนอีกบทกล่าวว่านางใช้ท่อนไม้หนักซ่อนไว้ใต้จิวรเพื่อสร้างทำเป็นตั้งครรภ์ และจู่ ๆ ก็ทำหล่นและตัดนิ้วเท้าของตัวเองออก ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม ชาวเมืองก็รู้ว่า นางจิณฺจา ได้กล่าวหาพระพุทธเจ้าโดยเท็จ และก็หันหลังให้นาง

จากนั้น มีแผนการอีกอย่างหนึ่งถูกเริ่มต้นขึ้นเพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของพระพุทธเจ้า โดยมีผลลัพธ์ที่เลวร้ายสำหรับผู้ที่ยวางแผนเรื่องนี้ คราวนี้เป็นสตรีชื่อ สุนทรี (Sundari) ผู้ซึ่งถูกชักจูงให้กล่าวอ้างว่าเธอใช้เวลาในการติดต่อกายกับพระพุทธเจ้า หลังจากที่เธอทำการกล่าวหาแล้ว ผู้สมรู้ร่วมคิดก็ได้ฆ่าเธอและทิ้งศพของเธอไว้ที่อาราม โดยอ้างว่าพระสงฆ์ได้ฆ่าเธอเพื่อปกป้องชื่อเสียงของพระพุทธเจ้า พระราชาจึงส่งคนของพระองค์ไปสืบสวน พวกเขาพบว่าผู้สมรู้ร่วมคิดดื่มเหล้ากันอย่างหนักและทะเลาะกันเองเรื่องการฆาตกรรมสุนทรี เมื่อผู้สมรู้ร่วมคิดถูกนำตัวมาเข้าเฝ้าพระราชา พวกเขา ก็สารภาพการฆาตกรรมและได้รับการลงโทษอย่างสมควรแก่กรรม

เมื่อทรงทราบเรื่องแผนการและข้อกล่าวหาเท็จนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ที่โกหกจะต้องยอมรับผลกรรมของการโกหกนั้น

และปัญหาอีกอย่างหนึ่งก็ได้เกิดขึ้นอีกครั้ง เริ่มต้นโดยพระภิกษุจากโกสัมพี (Kosambi) ชื่อ มาคันฑิยะ (Magandiya) ผู้ซึ่งกระทำความผิดร้ายแรงต่อ พระปาฏิโมกข์ (Patimokkha) อันเป็นกฎและข้อบังคับของคณะสงฆ์ การฝ่าฝืนกฎทั้งหมด ทั้งร้ายแรงและไม่ร้ายแรง จะต้องได้รับการสารภาพต่อที่ประชุมสงฆ์โดยผู้ที่ฝ่าฝืน แต่พระภิกษุผู้นี้เชื่อว่าการกระทำผิดสามารถแสดงออกได้ด้วยการสารภาพ แต่เขาปฏิเสธที่จะสารภาพ เขาจึงถูกขับไล่ออกจาก พระสงฆ์ (Sangha)

พระสงฆ์ได้แตกออกเป็นสองฝ่าย คือ ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าการลงโทษควรแสดงออกได้ และอีกฝ่ายเห็นว่าการผิดที่กระทำลงไปควรแสดงออกด้วยการสารภาพ...

ผมได้แปลเนื้อหาทั้งหมดที่คุณส่งมาแล้วนะครับ (ตั้งแต่ IMG_1145.jpg ถึง IMG_1159.jpg) ซึ่งครอบคลุมพุทธประวัติตั้งแต่การออกผนวชจนถึงเหตุการณ์ความขัดแย้งภายในคณะสงฆ์ในช่วงบั้นปลายพระชนม์ชีพ

บทแปล: ช่วงบั้นปลายพระชนม์ชีพ (LATER YEARS) (ต่อ)...

พระอานนท์ไม่ให้เป็นกังวล เพราะภายในเจ็ดวันแผ่นดินจะแยกออกและกลืนกินพระเจ้าสุปปพุทธะเมื่อพระเจ้าสุปปพุทธะทรงทราบเรื่องคำทำนายของพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงเก็บตัวอยู่ในพระราชวัง แต่ในวันที่เจ็ด ม้าของพระเจ้าสุปปพุทธะได้หลุดออกจากคอก และพระเจ้าสุปปพุทธะก็วิ่งตามออกไปเพื่อหยุดม้าเหล่านั้น และตามที่พระพุทธเจ้าทรงทำนายไว้ แผ่นดินก็แยกออกและกลืนกินพระเจ้าสุปปพุทธะลงสู่ขุมนรกที่ต่ำที่สุด ฆะตากรรมของพระเจ้าสุปปพุทธะไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความปรารถนาในการแก้แค้นของพระพุทธเจ้า แต่เป็นเพราะ ความรอบรู้ (omniscience) ของพระพุทธเจ้า ที่ทรงเล็งเห็นถึงสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้อันเป็นผลมาจาก กรรม ที่เลวร้ายที่พระเจ้าสุปปพุทธะได้กระทำไว้ ด้วยคำสาปแช่งและการกระทำที่เป็นการทำหายของพระองค์เหตุการณ์ที่เป็นการทำหายอย่างชัดเจนที่สุดในชีวิตของพระพุทธเจ้า เกิดขึ้นเมื่อแปดปีก่อนการปรินิพพาน: ความพยายามของพระเทวทัต (Devadatta) ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของพระพุทธเจ้า §^3§ ที่จะเข้ายึดตำแหน่งผู้นำของ พระสงฆ์ (Sangha) เมื่อพระพุทธเจ้าปฏิเสธ พระเทวทัตจึงสมคบคิดกับ เจ้าชายอชาตศัตรู (Ajatasattu) พระโอรสของพระเจ้าพิมพิสาร เจ้าชายอชาตศัตรูจะปลงพระชนม์พระบิดาเพื่อยึดครองบัลลังก์ทางโลก ส่วนพระเทวทัตก็จะพยายามปลงพระชนม์พระพุทธเจ้าเพื่อเข้าควบคุมอำนาจทางจิตวิญญาณพระเทวทัตได้จ้างกลุ่มมือสังหารสิบหกคน—นักแม่นธนู—ที่จัดหาโดยเจ้าชายอชาตศัตรู—ให้มาล้อมโจมตีพระพุทธเจ้าขณะที่พระองค์ทรงเดินอยู่ตามลำพังในที่เปลี่ยว เมื่อมือสังหารมาถึง... (จบเนื้อหา)§^3§ ความขัดแย้งระหว่างโคตมะกับพระเทวทัตเริ่มต้นขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ขณะที่พวกเขายังเป็นชายหนุ่มเดินเล่นในป่า พระเทวทัตยิงหงส์ด้วยธนู โคตมะรีบวิ่งไปที่นั่นและช่วยชีวิตหงส์ไว้ พระเทวทัตอ้างสิทธิ์ในหงส์ แต่โคตมะปฏิเสธที่จะมอบให้ ชายที่มีปัญญาจึงตัดสินใจว่าหงส์ควรเป็นสมบัติของผู้ที่ช่วยชีวิตมัน ไม่ใช่ของผู้ที่ต้องการทำลายมันนี่คือเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับความขัดแย้งของพระพุทธเจ้ากับพระเทวทัตครับ

บทแปล: ช่วงบั้นปลายพระชนม์ชีพ (LATER YEARS) (ต่อ)

ต่อมา เจ้าชายอชาตศัตรู ก็ได้กลายเป็นผู้สนับสนุนของพระพุทธเจ้าในภายหลัง

ส่วน พระเทวทัต นั้น ล้มป่วยและต้องทนทุกข์ทรมานเป็นเวลาเก้าเดือน ได้ส่งคนไปทูลขอเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า คำขอของเขานั้นตามอรรถกถาบางเล่มกล่าวว่า ถูกปฏิเสธ แต่เขาก็ยังให้คนหาเขาขึ้น เสลี่ยงไปที่อาราม เขตวัน (Jetavana) และเมื่อเขามาถึงประตูวัด เขาก็สิ้นชีวิตและ จมลงสู่ขุมนรก ตามอรรถกถาอื่น ๆ กล่าวว่า คำขอของเขาได้รับอนุญาต และพระพุทธเจ้าได้ทรงรับเขากลับเข้าสู่พระสงฆ์

เป็นความเชื่อทางพุทธศาสนาที่ว่า มีพระพุทธเจ้าหลายพระองค์มาก่อนพระโคตมพุทธเจ้า และจะมีพระพุทธเจ้าอีกมากมายที่จะตามมา (และผู้ที่จะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ถัดไปทันทีคือ พระศรีอริยเมตไตรย (Maitreya)) เรื่องราวของพระเทวทัตมีข้อความที่น่าประหลาดใจเป็นบทสรุปคือ มีการรายงานว่าพระพุทธเจ้าได้ทรงพยากรณ์ว่า พระเทวทัต "หลังจากผ่านไป หนึ่งหมื่นกัป" ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เขาจะได้แทนที่ กรรม ที่เลวร้ายของเขาด้วย กรรม ที่ดี จะกลับมาเกิดเป็นพระพุทธเจ้า

พระธรรมเทศนาครั้งแรกมีการเฉลิมฉลองในวัน อาสาฬหบูชา

การสวดพระปาฏิโมกข์โดยมีพระอรหันต์ 1,250 องค์ เป็นการระลึกถึงในวัน มาฆบูชา

นิทานเปรียบเทียบและแรงบันดาลใจ (Parables and Inspiration)

[ต่อจากเรื่องราวของสตรีชื่อพระกิสากุโธม] พระพุทธเจ้าบอกให้สตรีนางนั้นทำสิ่งที่ถูกต้องแล้ว และควรไปรวบรวม เมล็ดผักกาด จากบ้านที่ ไม่เคยมีใครตาย มาทำยา เมื่อสตรีนั้นไปถามจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง เธอก็ไม่พบแม้แต่บ้านเดียวที่ความตายไม่เคยมาเยือน เมื่อเธอกลับไปหาพระพุทธเจ้า เธอได้รับคำสั่งสอนว่า: "ความตายเป็นกฎสากลของมนุษยชาติ" เธอจึงตัดสินใจจัดพิธีฌาปนกิจให้บุตรชาย และเธอได้รับ การอุปสมบท ในที่สุด

นิทานเปรียบเทียบเรื่องชาวนา (The Parable of the Sower) วันหนึ่ง ขณะที่พระพุทธเจ้ากำลังออกบิณฑบาต ชาวนาผู้มั่งคั่งคนหนึ่งปฏิเสธที่จะใส่บาตร โดยกล่าวว่า ตนไถนาและหว่านเมล็ดเพื่อหาอาหาร หากพระพุทธเจ้าจะทำเช่นนั้น พระองค์ก็จะได้รับอาหารเช่นกัน

พระพุทธเจ้าตรัสตอบอย่างอ่อนโยนว่า พระองค์ก็โง่และหว่านเมล็ดเช่นกัน ชาวนาสายศีระและทูลถามว่า: "เมล็ดอยู่ที่ไหน? คันไถอยู่ที่ไหน? พืชปศุสัตว์ของคุณอยู่ที่ไหน?"

พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่า: "เมล็ดที่เราหว่านคือศรัทธา (faith) พืชผลที่ดีคือฝนที่หล่อเลี้ยงมัน คันไถประกอบด้วยปัญญาและความถ่อมตน จิตใจของเราคือผู้นำทาง เราจับคันไถของพระธรรม (Dhamma) ด้วยความขยัน และโคเทียมของเราคือความเพียร ด้วยเหตุนี้ เราจึงโง่"

ความสงบ (Peaceful)

พระภิกษุผู้เข้าใจแนวคิดเรื่อง อนิจจัง (ความไม่เที่ยง) ของการเกิดขึ้น การตั้งอยู่ และการดับไป ของคุณลักษณะทางกายภาพทั้งหมดและของสรรพสิ่งทั้งมวล — ย่อมรู้แจ้งถึงปิติแห่ง อมตะ (ความไม่ตาย)

พระภิกษุผู้ปรารถนาใน ปัญญาญาณ (insight-wisdom) ย่อมระแวงระวังอินทรีย์ของตน ย่อมเป็นผู้สันโดษ เป็นผู้สำรวมอยู่ภายใต้ ปาติโมกข์ (Patimokkha) และคบหาสมาคมกับพระภิกษุผู้ประเสริฐ ผู้ซึ่งมีชีวิตที่บริสุทธิ์และมีจิตใจที่มุ่งมั่น

แม้แต่พระภิกษุหนุ่มผู้ตั้งใจมั่นในพระพุทธเจ้า, พระธรรม (Dhamma) และ พระสงฆ์ (Sangha) ย่อมส่องสว่างแก่โลกนี้ ดุจดวงจันทร์ในท้องฟ้าที่ไร้เมฆ

พระภิกษุผู้เปี่ยมด้วยความปิติและความเชื่อมั่น และผู้ซึ่งตั้งมั่นในหลักคำสอนทางพุทธศาสนา ย่อมบรรลุถึงนิพพาน (Nirvana) ซึ่งเป็นสถานแห่งความสงบ การดับไปจากสิ่งที่ต้องตายและไม่จีรัง

จงทำสมาธิ, ภิกษุ, และอย่าประมาท! อย่าปล่อยให้กิเลสครอบงำจิตใจของคุณ จนทำให้คุณต้องคร่ำครวญ และร้องให้ออกมาด้วยไฟแห่งความทุกข์ระทมอย่างรุนแรงว่า “นี่คือความทุกข์”

ผู้ใดไม่มี ปัญญาญาณ ย่อมไม่สามารถบรรลุถึงอานิสงส์ของการทำสมาธิได้ และผู้ใดไม่ทำสมาธิ ย่อมไม่สามารถบรรลุถึง ปัญญาญาณ ได้ การทำสมาธิพร้อมด้วย ปัญญาญาณ ย่อมนำมาซึ่งการปรากฏขึ้นของนิพพาน ในพระภิกษุ

ไม่เพียงแต่ด้วยวินัยและสัจจะเท่านั้น, และไม่เพียงแต่ด้วยการเรียนรู้มาก, ไม่เพียงแต่ด้วยการเข้าสู่สมณเพศ, และไม่เพียงแต่ด้วยการไม่นอนเท่านั้น, ที่พระภิกษุจะได้รับผลแห่งความหลุดพ้นที่คนธรรมดาไม่สามารถรู้ได้ ภิกษุ, อย่าเป็นผู้สันโดษตราบเท่าที่คุณยังไม่สามารถดับ ตัณหา (desire) ได้

การสำรวมเป็นสิ่งที่ดี การสำรวมในอินทรีย์ — การเห็น, การได้ยิน, การดมกลิ่น, การลิ้มรส, การพูด, การคิด — เป็นสิ่งที่ดี การสำรวมในสรรพสิ่งทั้งมวล เป็นสิ่งที่ดี การสำรวมในร่างกายเป็นสิ่งที่ดี

พระภิกษุผู้สำรวมในสรรพสิ่งทั้งมวล ย่อมเป็นอิสระจากความทุกข์

พระสงฆ์ (THE SANGHA)

ในที่สุด, อย่างไรก็ตาม, เมื่อบุคคลใดละทิ้ง สังโยชน์ (เครื่องผูกมัด) เจ็ดประการที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด บวก กับสามประการสุดท้าย — ซึ่งได้แก่ มานะ (conceit), อุทัจจะ (restlessness), และ อวิชชา (ignorance) (อันหมายถึง ความหลงผิด หรือ การขาด ปัญญาญาณ) — บุคคลนั้นย่อมเป็นผู้ตรัสรู้, คือ พระอรหันต์ (Arahant)

พระอรหันต์ได้บรรลุ การตรัสรู้ (enlightenment) หรือ นิพพาน (nirvana) ในภพชาตินี้ และเมื่อตายไปก็จะเข้าสู่สิ่งที่เรียกว่า ปรีนิพพาน (parinirvana) ซึ่งคือสันติสุขนิรันดร์

การตรัสรู้และนิพพาน คือจุดมุ่งหมายของพระภิกษุผู้ทุ่มเท การทำ สมาธิ (Meditation) เพราะเป็นการบ่มเพาะความสงบและ ปัญญาญาณ (insight-wisdom) จึงเร่งให้บรรลุเป้าหมายเหล่านี้ นี่คือเหตุผลที่พระภิกษุผู้ทุ่มเทใช้เวลาหลายชั่วโมงในแต่ละวัน, วันแล้ววันเล่า, คืนแล้วคืนเล่า, ในการทำสมาธิ

พระสงฆ์ (THE SANGHA)

นักเดินทางสามารถค้างคืนโดยนอนบนพื้นได้

2) พระวิหาร (A vihara)

วัด (temple) ที่ฆราวาสใช้เข้าร่วมพิธีทางศาสนาของพระสงฆ์ และเป็นที่ที่พระภิกษุมารวมกันในตอนเช้าและตอนเย็นเพื่อทำพิธีสวดภาวนาส่วนตน ภายในวัดนี้มีแท่นบูชาสำหรับประดิษฐานพระพุทธรูปที่เคารพ ภาพจิตรกรรมฝาผนัง และบ่อยครั้งมีการทาสีหรือประดับเพดานไว้

3) อุโบสถ (An uposatha) (ในภาษาไทยเรียกว่า โบสถ์)

อาคารศักดิ์สิทธิ์ที่สุดใน วัด (wat) ซึ่งส่วนใหญ่ใช้สำหรับพิธีการของ พระสงฆ์ (Sangha) เช่น การอุปสมบท (เมื่อไม่มีฆราวาสเข้าร่วม) และการสวดปาฏิโมกข์ (เมื่อฆราวาสไม่สามารถเข้าร่วมได้) อุโบสถ ถูกสร้างขึ้นบนพื้นที่ที่กำหนดขอบเขตอันศักดิ์สิทธิ์ด้วยสิ่งที่เรียกว่า หินสีมา (sima stones) ซึ่งวางฝังอยู่ใต้ผิวดินที่มุมสี่ทิศและกึ่งกลางอีกสี่ทิศ พร้อมด้วยหินอื่น ๆ ที่วางอยู่บนพื้นผิวเพื่อทำเครื่องหมายบริเวณ อุโบสถถูกฝังอยู่บนดินที่ถือว่าศักดิ์สิทธิ์ที่มุมเก้าเหลี่ยม ซึ่งอยู่ใต้พื้นของอุโบสถ

(ในบางหมู่บ้านที่ฆราวาสไม่มีทุนทรัพย์ในการสร้างอาคารแยกส่วน อาคารหลังเดียวอาจใช้เป็นทั้งวิหาร, อุโบสถ, และบางครั้งรวมถึง ศาลา (sala) ด้วย)

4) พระสถูป/เจดีย์ (A stupa, chedi in Thai)

เจดีย์ทรงระฆัง บางแห่ง (ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด) บรรจุ พระบรมสารีริกธาตุ (relics) ที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า ในขณะที่บางแห่งบรรจุพระธาตุของพระสาวกของพระพุทธเจ้า หรืออัฐิของบุคคลสำคัญระดับราชวงศ์ หรือแม้แต่เอกสารทางศาสนาอื่น ๆ พระสถูปทั้งหมดถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และเป็นสัญลักษณ์แทนพระพุทธเจ้าที่ได้รับการเคารพบูชา

5) ที่พักสำหรับพระภิกษุ (Lodging for the monks)

ในวัดบางแห่ง พระภิกษุจะพักรวมกันในอาคารคล้ายหอพักเดี่ยว แต่ในบางแห่งพระภิกษุจะพักอาศัยในที่พักส่วนตัว ซึ่งทั้งหมดเรียกว่า กุฏิ (kuti) ในภาษาไทย ที่พักเหล่านี้มักมีเครื่องเรือนน้อยชิ้น และมีขนาดประมาณ 8' x 12' (ประมาณ 2.4 x 3.6 เมตร)

